

HET A.N.W.B. WANDELBEWIJS

door

A. F. KUHN.

Mede als uitvloeisel der Natuurschoonwet zijn talloze regelingen over min of meer beperkten toegang tot de landgoederen ontstaan. Vrijwel voor ieder terrein gelden andere bepalingen en zoodra de bona-fide wandelaar een — vaak onmerkbare — eigendomsgrens heeft gepasseerd, loopt hij de kans, dat hij in overtreding komt van de dan geldende bepalingen of dat de wandelkaart, die hij heeft weten te bemachtigen, niet meer geldig is.

Het is dan ook zeer toe te juichen, dat de actieve A.N.W.B. het initiatief heeft genomen voor het ontwerpen van een regeling, waarbij gestreefd wordt naar uniformiteit der bepalingen en naar één algemeen geldig wandelbewijs.

Misschien zullen sommigen van meening zijn, dat het opstellen van een dergelijke regeling meer had gelegen op den weg van een organisatie der Grondbezitters; voor hen kan echter de veelzijdigheid der Commissie die de A.N.W.B. over deze kwestie adviseert een waarborg zijn, dat met de eischen, die de eigenaren voor de bescherming van hunne terreinen dienen te stellen, volledig rekening is gehouden.

De regeling is in groote trekken als volgt gedacht: Het bondslid, dat een wandelbewijs wenscht, toegang gevende tot een landgoed waaromtrent de A.N.W.B. met de eigenaren tot overeenstemming is gekomen, richt een verzoek tot den Bond en verklaart zich aan de regelen te zullen onderwerpen. De Bond zendt op geregelde tijden een lijst met de namen der aanvragers aan de aangesloten landgoedeigenaren, die binnen 14 dagen kunnen berichten, dat zij een of meer van de aanvragers niet wenschen toe te laten. In dit laatste geval wordt op het wandelbewijs vermeld voor welk landgoed de kaart niet geldig zal zijn; het Bestuur kan ook, indien van 2 of meer eigenaren ongunstig advies wordt ontvangen, het wandelbewijs geheel weigeren.

Overigens wordt het wandelbewijs, dat telkens voor 1 jaar geldt en een pasfoto van den aanvrager moet dragen, ingetrokken bij overtreding der gestelde bepalingen, terwijl de A.N.W.B. zich tot een bedrag van f 50.— garant stelt voor eventueele schade door den wandelaar aangericht. In een afzonderlijke overeenkomst tusschen den eigenaar en den Bond worden de wederzijdsche afspraken vastgelegd. De bepalingen zijn met veel zorg opgesteld.

Wij willen allereerst den Bond hulde brengen voor den opbouw van deze regeling, waarmede een groote stap in de goede richting is gedaan. Afgewacht moet worden, hoe een en ander in de praktijk zal werken en of van de zijde der grondeigaren op groote schaal medewerking zal worden verleend. Enkele opmerkingen, die bij ons na het kennismaken met de regeling rezen, kunnen misschien bij een eventuele wijziging door de Commissie worden overwogen :

Ten eerste : Waarom heeft men niet bepaald, dat het Bestuur het wandelbewijs *moet* weigeren wanneer van één of meer landgoedeigenaren gegevens worden ontvangen, die den indruk wettigen, dat de aanvrager de verleende gastvrijheid al eens heeft misbruikt of vermoedelijk zal misbruiken ? Thans staat er alleen, dat het *kan* wanneer van *meer dan twee* eigenaren bezwaren worden vernomen ; de betrokken eigenaar kan dan wel voor zijn terrein den toegang ontzeggen, doch *behoorlijk bewezen*, wangedrag op één landgoed dient voor het Bestuur reden genoeg te zijn het bewijs voor *alle* landgoederen te weigeren. Misschien is bedoeld dit te bereiken door de bepaling, dat het Dag. Bestuur zich het recht voorbehoudt om aanvragen te weigeren zonder opgaaf van redenen.

Voorts lijkt het ons toe, dat een noodzakelijke aanvulling der regeling hierin zal bestaan, dat de gronden waarvoor de voorwaarden gelden, ook op het terrein kenbaar zijn. Wij denken hierbij aan een afwijkenden vorm der gewone „Verboden Toegang“-bordjes of iets dergelijks.

Tenslotte nog eene opmerking : In een circulaire, die aan de eigenaren wordt gericht, wordt gezegd, dat de Wet „aan de vermindering van belasting den verplichten toegang tot verschillende goederen verbindt“.

Het is zeer jammer dat deze o.i. verkeerde opvatting, die men ook bij talloze grondeigenaren ontmoet en die een nog uitgebreidere toepassing der Natuurschoonwet kan belemmeren, in deze circulaire is afgedrukt. De Natuurschoonwet eischt geen openstelling om belastingverlaging te verkrijgen, doch verbindt aan openstelling een extra-reductie !

Deze opmerkingen, die alle van ondergeschikten aard zijn, doen natuurlijk niets af aan de waardeering voor het goede werk in deze door den Bond verricht en wij hopen zeer, dat de regeling in de praktijk een succes zal blijken te zijn.

(Naar wij toevallig vernamen, hadden tot half Juni reeds meer dan 40 eigenaren medewerking toegezegd.)